

„Tady pro vás není místo“. Pákistán odmítá americké vojenské základny

- CZ24 News | 1. června 2021

PÁKISTÁN/USA: „Tady pro vás není místo,“ řekl pákistánský ministr obrany Ahmed Mukhtar Američanům.

Samozřejmě jeho slova zněla oficiálně trochu jinak, ale podstata byla přesně tato:

„Z této letecké základny již nebudou létat americké letouny. Pokud z ní vzlétne nějaké letadlo, pak pouze pákistánské.“

Přijetím konečného rozhodnutí o stažení amerických expedičních sil z Afghánistánu se Washington ocitl v obtížné situaci. Amerika se formálně představuje jako světový hegemon, ale nemá kam přesunout kontingent, kromě domova. Ne že by byl zvláště velký, je to asi 8 700 vojáků a důstojníků.

Bude-li to žádoucí, je docela možné je strčit do Kuvajtu, Bahrajnu, Kataru, Spojených arabských emirátů, Ománu, Saúdské Arábie a Jordánska. V nejhorším případě je lze převést na ostrov Diego Garcia v Indickém oceánu. Ale každý, kdo je obeznámen s geografii chápe, že umístit je tam, je stejné jako okamžité vrácení do jejich rodné země.

Odejít z Afghánistánu Američané mohou, ale vrátit se tam, třeba kvůli náletovým operacím, už ne.

Írán rozhodně nenechá americkou armádu projít svým územím. V průběhu let s ním Washington příliš pokazil vztahy. Teoreticky by se Američané mohli pokusit usadit v bývalých sovětských republikách Střední Asie, což by „strýčka Sama“ stálo další peníze.

Okamžitě však nastává zásadně neřešitelný problém s logistikou. Každá konzerva, každá nová baterie, ubrousek nebo pamperska by se tam musely přepravovat doslova „přes dvě moře“ a tři

země.

S neustálým rizikem „uzavření kyslíku“ Tureckem nebo Ruskem v Ázerbájdžánu, na území nebo ve vzdušném prostoru, který Spojené státy nemohou obejít, ani kdyby chtěly.

A tak se stalo, že Pákistán zůstal zemí „poslední naděje“. Navíc pákistánská letecká základna Shamsi, která se nachází v Balúčistánu, 30 kilometrů od afghánských hranic, byla Američany aktivně využívána již ve fázi invaze do Afghánistánu v roce 2001.

Ale v roce 2006 tuto základnu a dvě další z různých důvodů opustili a zbyla jen infrastruktura pro provoz polních týmů CIA. Ale do roku 2011 se s místními obyvateli úplně rozhádali a v prosinci pak konečně vrátili „Shamsi“ pod kontrolu pákistánské armády.

A v roce 2017 prezident Trump téměř otevřeně obvinil Islámábád z podpory terorismu a zavrženíhodného chování v regionu. Tehdy si americké úřady myslely, že Amerika nikoho na světě nepotřebuje. Chce-li se někdo se Spojenými státy „přátelit“, musí zaplatit, ustupovat a ohnout se.

Tím více nějaký Pákistán, který navíc již více než sedm let demonstruje sblížení s hlavním americkým geopolitickým protivníkem – Čínou. Záležitost došla až do bodu zrušení (z iniciativy Islámábádu) plánované a již mediálně oznámené návštěvy zástupce ministerstva zahraničí.

Ukázalo se, že posledním hřebíčkem do víku rakve, je změna amerických priorit – od udělení zvláště přátelského postavení Pákistánu, když Amerika v 80. letech potřebovala v Afghánistánu operovat, až po zásadní přechod přátelit se s jeho hlavním geopolitickým protivníkem – Indií, pro vytvoření protiváhy vůči Číně (v letech 2010–2012).

Není tedy divu, že „tady pro vás není místo a nebude,“ řekl nejen kdejaký pákistánský voják, ale ve stejném duchu hovořil i vedoucí diplomatického oddělení země.

„Za (předsedy vlády) Imranem Khane nebudou na pákistánské půdě žádné americké základny. Zapomeňte na minulost,“ řekl pákistánský ministr zahraničí Shah Mehmood Qureshi.

Před našimi očima se tedy odehrávají tři téměř epochální události najednou.

Zaprvé, USA byly v Afghánistánu poraženy a prohrávají táhnoucí se afghánskou válku, která trvala téměř 20 let. A s kým? Talibanem, který porazil nejmodernější vysoce technologickou vojenskou velmoc.

Zadruhé, po konečném stažení amerických jednotek ztratí Spojené státy jakoukoli příležitost jakkoli ovlivnit Afghánistán. To zcela rozvazuje ruce Talibanu (organizace zakázaná v Rusku), a to nejen v zemi, ale také v sousedství.

Zatřetí, aniž by se uchytila v Indii, USA nakonec ztratily svého nejlepšího spojence v jihovýchodní Asii.

Tak dochází k erozi geopolitického vlivu stárnoucího hegemonu.

Na tomto pozadí, jediné co může Bidenova administrativa předložit Rusku na jednáních 16. června v Ženevě, je pouze to, aby Moskva umožnila Spojeným státům potichu opustit východní Evropu, bez ztráty tváře.